

tuel ny regeringsperiode. Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har en række fælles målsætninger og derfor også et fælles projekt, der binder begge parter, men vi har ikke svoret musketered. Det synes vi faktisk er lidt antikvetret. Det lader vi andre om.

Hvis man skal karakterisere samarbejdet mellem Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, er det vel næsten som et normalt dansk uægte-skabeligt parforhold: Der er meget sympati for ikke at bruge stærkere ord. Der er jævnlige skænderier og der er fælles trivsel, men forholdet slutter den dag, man ikke kan blive enige om hverdagen. I den ånd skal man forstå regeringens plan for Danmark år 2005. Det er et fælles projekt for regeringspartierne, men rammerne mangler endnu at blive fyldt ud.

I udenrigspolitisk sammenhæng har Danmark jo længe gået i spidsen. Det er ikke noget, regeringen har fundet på. Det er faktisk noget, der har stået på i længere tid, i flere år. Og den konsensus, der er tale om, er måske bedst illustreret ved de tre dagsordener, som Folketinget vedtog for ca. 14 dage siden: en dagsorden om reform af FN, en dagsorden om Øststøtte og Østersøinitiativ og en dagsorden om opfølgningen for det globale miljø efter Rio. Tre vigtige dagsordener, som blev vedtaget med stort, bredt flertal i Folketinget.

Andre eksempler er selvfølgelig det arbejde, der er sat i gang for at sikre, at NATO's udvidelsesplaner fører til et nyt Europa, fører til kollektiv sikkerhed og fører, som det allerede er sket, til en aftale, hvor Rusland bliver inddraget tæt i forløbet. Det er også vigtigt at understrege, at OSCE's rolle har samlet Folketinget. Vi har sidst set det i forbindelse med styrken i Albanien, hvor man har lagt stor vægt på nu at forhindre, at der er anarkistiske tilstande i landet, og sikre, at man får frie og fair valg. Det er en vigtig fælles opgave.

Vi har først og fremmest haft en fælles linje i Folketinget om indsatsen for at sikre menneskerettigheder. Der er mange eksempler. Man kan måske nævne indsatsen i forhold til Tyrkiet, hvor Kemal Koc-sagen var en vigtig sag, hvor regeringen gik foran og rejste individuel personsag på grund af beskyldningerne og påstandene om tortur. Der var én ting, som dengang skuffede nogle af os: at den daværende konservative udenrigspolitiske ordfører ikke ønskede at tage medansvar i den sammenhæng.

Vi har senere haft en meget spektakulær begivenhed om Danmarks fremsættelse af en Kina-

resolution, en resolution, som jo har understreget, at menneskerettighederne bliver sat så højt som muligt på dagsordenen, og at de har første ret. Også dér må jeg sige, at vi var nogle, der var dybt skuffede over, at Det Konservative Folkeparti brød den konsensus, som vi andre opfattede der var tale om. Jeg kan ikke lade være med at læse op fra et læserbrev, som jeg så her for nylig, hvor der står:

»Herhjemme var der da også fuld politisk opbakning bag regeringens initiativ med én undtagelse: Det Konservative Folkeparti. Her var holdningen, at Danmark kun skulle fremsætte resolution, hvis samtlige EU-lande stod bag. Efter min opfattelse kan den holdning bedst karakteriseres med ét ord: skammelig.«

Det er fra et medlem af 10. kreds i Det Konservative Folkeparti, og man kan sige, at det i hvert fald gør Det Konservative Folkeparti ære, at det er optrykt i deres debatorgan »Politisk Horisont«, men det viser noget om et beklageligt brud på den linje, som vi andre har været enige om.

Jeg vil så godt føje til, at det selvfølgelig har været og fortsat vil være vigtigt, at vi kan holde den brede enighed om ulandsbistanden og miljøindsatsen for at forebygge konflikter og for at sikre, at mennesker kan overleve dér, hvor de bor.

Bred politisk enighed har en signalvirkning, og det er noget af det, som måske har overrasket dansk erhvervsliv, for det er ikke nogen hemmelighed, at man i dele af dansk erhvervsliv har været mindre begejstret for den aktive udenrigspolitiske linje. Der har været problemer med eksportinteresserne, hvad enten det drejede sig om Kina, Burma eller Iran. Der har været ubehag over indblanding, når det drejede sig om eksport af miljøgifte. Og der har været ønsker om, at man satte eksportstøtte i stedet for ulandsbistand.

Men man kan lige så godt understrege, at det er en kortsigtet og forældet holdning, at privat erhvervsvirksomhed og spørgsmål som menneskerettigheder, etik og miljø er to adskilte verdener. Når man oplever, at 90 pct. af den danske befolkning bakker op om Danmarks Kinaresolution vedrørende menneskerettighederne, så er det et signal, som danske erhvervsvirksomheder hverken kan eller bør sidde overhørig, og hvis man gør det, bliver det ret dyrt.

Den udenrigspolitiske linje er i pagt med tiden og derfor også noget, som fører til ændret adfærd hos danske virksomheder. I Ugebrevet